

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1225/2017
26.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љубомира Апро, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју 7К 172/16 од 14.03.2017. године и Вишег суда у Зрењанину ЗКж1 237/17 од 07.09.2017. године, у седници већа одржаној 26.04.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љубомира Апро, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју 7К 172/16 од 14.03.2017. године и Вишег суда у Зрењанину ЗКж1 237/17 од 07.09.2017. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју 7К 172/16 од 14.03.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити, уколико окривљени у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности наведене пресуде, не учини ново кривично дело, а такође је окривљени осуђен и на новчану казну као споредну, у износу од 20.000,00 динара, који износ је дужан платити у року од три месеца рачунајући од дана правноснажности наведене пресуде, а у противном ће суд применом члана 51. став 2. КЗ, изречену новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких почетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушалног износа плати 5.000,00 динара, као и да плати остале трошкове кривичног поступка, о чијој висини је одређено да ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину ЗКж1 237/17 од 07.09.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Бечеју 7К 172/16 од 14.03.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Љубомир Апро, због повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а КЗ, због ког је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим, није постојало у Кривичном закону у временском периоду од 23.04.2008. године до 05.09.2008. године, када је према диспозитиву оптужног акта, окривљени предузео радње извршења кривичног дела, с обзиром да је ово кривично дело унето у Кривични законик Законом о изменама и допунама Кривичног законика од 11.09.2009. године („Службени гласник РС“ број 72/09), па је према ставу браниоца, првостепени суд оглашавајући окривљеног кривим због кривичног дела из члана 229а став 2. у вези става 1. КЗ, учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер је применио закон који се не може применити.

Међутим, иако стоје наводи захтева да је кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 2. у вези става 1. КЗ унето у Кривични законик доношењем Закона о изменама и допунама Кривичног законика од 11.09.2009. године („Службени гласник РС“ број 72/09), по оцени овог суда, у конкретном случају није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се захтевом указује, а из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Новом Саду Кт 127/09 од 18.01.2011. године, окривљеном АА, стављено на терет извршење кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело је окривљени правноснажном пресудом и оглашен кривим.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени је инкриминисане радње предузимао у периоду од 23.04.2008. до 05.09.2008. године.

До доношења Закона о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 72/09), кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку било је прописано одредбом члана 173. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“ број 61/2007 од 30.06.2007. године).

И одредбама члана 173. става 1. и 2. Закона о пореском поступку и администрацији који је престао да важи доношењем Закона о изменама и допунама Кривичног законика од 11.09.2009. године и одредбама члана 229а ст. 1. и 2. КЗ прописано је да кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку чини одговорно лице у правном лицу, пореском платцу, као и предузетник – порески платац, који у намери да не плати порез, не уплати на прописани уплатни рачун јавних прихода износ који је обрачунат на име пореза по одбитку, те да ако износ обрачунаог, а неуплаћеног пореза из става 1. поменутих чланова, прелази 1.500.000,00 динара, учинилац ће се казнити затвором од шест месеци до пет година и новчаном казном.

Из наведеног јасно произилази да је изменама и допунама Кривичног законика од 11.09.2009. године у Кривични законик унето кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а, које је задржало јасан континуитет са кривичним делом неуплаћивање пореза по одбитку из члана 173. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, који је престао да важи управо доношењем Закона о изменама и допунама Кривичног законика, с обзиром да кривично дело из члана 229а КЗ у свом законском опису, има иста обележја као и кривично дело из члана 173. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да у конкретном случају јасно произилази да окривљени није имао намеру избегавања плаћања пореза по одбитку, тј. да таква намера није доказана, због чега бранилац сматра да услед недостатка тог битног елемента, нема ни кривичног дела из члана 229а КЗ, и да су тиме нижестепени судови учинили повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнетим наводима, иако бранилац формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, по оцени овог суда, исти указује да је побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и

непотпуно утврђеног чињеничног стања у побијаним пресудама, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић